

τῷ θανάτῳ ὡς ἦσαν καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ ἐθνικῷ, τὰ γέρονται εἰς τὸ ὑστατον καταφύγιον τῆς ζωῆς.

Μαύρη συννεφία βαρύνει τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἡ ρυὲς ἠπλώσε τὰς μελανὰς πτέρυγας. Ἡ δειδροστοιχία, ἥτις εἶνε συνειθισμένη τὰ σκιὰς τὸ ἀνθρωπότερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον κάλλος, βωδὴ, συντετριμμένα βλέπει τὰ περνοῦν κάτω ἀπὸ τὰ ὠχρὰ φύλλα τῶν παλαιῶν δένδρων τῆς ἐξ ἁλυστάτα φέρετρα, ἀκούει ψαλμωδίας, ἐνῶ ἐν ρεῖμα λαϊκὸν ὀγκοῦται γύρω τῶν...

Ἄλλο φέρετρον. τοῦ κυλισθέντος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀρχέσμον, σῦρει τὰ πικρότερα δάκρυα, μητρὸς καὶ ἀδελφῆς. Ὁ ἐκδικητὴς γίρεται θῦμα! Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα, γίρεται μάρτυς. Καὶ κατεβιάσθη ὁ ζωηρὸς καὶ εὐζάνταστος νεανίας εἰς τὸν τάφον· ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς ἀδελφῆς εἶνε τόσῳ πολὺτιμα, τόσον ἐξυλαστήρια, ὥστε ἐλαφρότερον χῶμα δὲν θὰ ἐκάλυψε ἰσως νεκρόν.

Ὡ, τὰ νεῦρα αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὑπέστησαν ἐπικίνδυνον κλονισμόν. Ἡ κοινωρία ἔγινε ρενρασθενής. Αἱ γλώσσαις πηγαινοῦνται, ἀναλύνουν τὰ κοινωρικά καὶ ἐθνικά ζητήματα, τὰ σχολιάζον, τὰ κατακερματίζουν καὶ ὑπὸ τῶν γλωσσῶν τὸ Βαβυλωνιακὸν πλατάγισμα συντριβονται ἀλαβάστρινα ὄνειρα, σεπτὰ ὀνόματα, παρθεναὶ καὶ καρδία. Ὁ θάνατος αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἂ, εἰργάσθη πολὺ καλὰ. Τὸ δρεπάνι του, ἀκούραστος, ἐδυθίσθη εἰς τὸ αἷμα. Καίρὸς τὰ τὸ ἀκορίσι! Ἄς εὐχρηθῶμεν εἰς τὸν γηραιὸν Δυνάστην τὰ μὴ βασκαθῇ...

Μία πένθος σκηρὴ μὲ ἔκαμε τὰ ἐνθυμηθῶ ἐτεῖ ἐντυχιμένα.

Μία γλυκεῖα καλλιτέχνης, ἐν ἀριστοῦργημα τῆς φύσεως ζηλευτὸν, μία μουσικὴ ἀρμονία πρὸ τριετίας ἐνεκροῦτο. Τὴν εἶχα γνωρίσει ἀπόθνημον σχεδόν, κάτωθεν τῶν Περτελῆσιων μαρμάρων. ὑπὸ τὴν σκιά τῶν Ἀναβρύτων. Καὶ ἀπὸ τῆς ρυμφικῆς παστάδος ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίτην ἑξαφρα τοῦ θανάτου.

Καὶ προχθὲς ἡ ἀξίτη τοῦ νεκροθάπτου ἐνεφάνισε εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὅσα γεφυρωμένα —εἰδεχθῇ εἰκόνα τῆς μεταίστετος. ἢ φρονεῖ ἡ Μουσική μὲ τοὺς φθόγγους τῆς...

Ἡ κόρη, δι' ἣν τόσαι ἀφιερώθησαν ποιητικαὶ σελίδες—καὶ τὸ πνευματικὸν κενοτάφιον εὑρηται ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ»—ἡθροίσθη ὑπὸ τὸ χῶμα εἰς ἄμορφον σωρόν...

Καὶ ἀπὸ παρταχόθεν μὲ περιέλωσε ὁ θάνατος—καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὑποπαρόμενος διέτρεξε τὸν κίνδυνον τὰ γνωρίσει ἐκ τοῦ σννεργῆς τὸν φοβερόν Γιγαντα· μάρτυρές μου αἱ σιδηραὶ ἐσχάροι τοῦ ζαχαροπλαστείου Γιαννάκη—ἄς ταξειδεύσωμεν χωρὶς ραῦλα καὶ χωρὶς τ' ἀφήσωμεν τὴν θαλπωρὴν τοῦ δωματίου, εἰς Παρίσιους.

Ἦτο ἀπόγευμα Ἰουλίον, ὅτε μὲ ἔρα φίλον μου, ὁ ὁποῖος κατὰ θλιβερὰν σύμπτωσιν ἀγωνιᾷ καὶ αὐτὸς τὰ ἐκφύγη ὑπὸ τὰς σκελετώδεις χεῖρας τοῦ Χάρου, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ κοιμητήριον Père Lachaise. Πάντοτε μοῦ ἀρέσει, ἐκ ψυχικῆς διαθέσεως, τὰ περιφέρωμαι εἰς τάφους. Τοὺς θεωρῶ ὡς μίαν παρηγορίαν δι' ἐμὲ ἀξίζον ὅσον ἐν κήρυγμα ἐν ἐκκλησίᾳ, ὅσον ἐν σονέττῳ τοῦ περιπαθεστέρου ποιητοῦ. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἡ πένθος, πολὺ περισσότερον μοῦ ἐπεβάλλετο ἐν Παρίσιους.

Μετὰ τοῦ φίλου μου διεσχίσσαμεν τοὺς κατηφεῖς δρομίσκους, τοὺς ἐστεφανωμένους μὲ τοὺς στεφάνους τῆς Μηροσύνης. Ἐστάθμευον εὐλαβῶς πρὸ τῆς κλειούσης ἱτέας, ἡ ὁποία γέρνει εἰς τὴν μαρμαοίστην προτομὴν τοῦ ποιητοῦ τῶν «Νεκτῶν» καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐφθάσαμεν εἰς ἐν ἰδιαιτέρον διαμέρισμα. Εἰς τοὺς τοίχους τετραγωνίδια μαρμάρια, ἐπάλληλα, μὲ χρυσῆς συντόμους ἐπιγραφάς. Ἦτο τὸ τμήμα τῶν καιομένων νεκρῶν. Διπλά οἱ ἀποτεφρωτικοὶ κλιβαροὶ. Ἡ Ἀμερικὴ, ἥτις ἐδέχθη καὶ ἐγερτικεῖς